

Allâme Seyyid İbn Tâvus

AŞURA GÜNÜNÜN ARDINDAN

Çeviri:
Cafer Bayar

Özetleyen:
Rıdvan Murat Altun

Kevser Yayınları: 130

Eserin Orijinal Adı:
el-Luhûf Ala Katle't-Tufûf

Dizgi ve Mizanpaj:
Kevser

Kapak Tasarım:
Ramazan Erkut

Baskı:
Engin Ofset

1. Baskı: Ocak 2008

Adres:
Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.
Horhor cad. Eren apt. No: 80/3
Fatih – İSTANBUL
Tel: (0212) 534 35 28 Fax: 631 36 01

Takdim

Şüphesiz yeryüzü tarih boyunca birçok olaylara sahne olmuştur ve bu olaylara tesir eden nice eşsiz şahsiyetlere... Bu yüce şahsiyetler, yaşamlarını hedefleri yolunda feda ederek çaba göstermişler ve sonuçta insanlık tarihi de onları ödüllendirmiş, insanlığa birer öğretmen olarak sunmuştur. Yine kuşkusuz insanlık tarihine adını ve hedefini altın harflerle yazanlar içinde Kerbela kahramanı, özgürlük sembolü olan Hz. Hüseyin'in (a.s) yeri bir başkadır. Öyle ki, onun fedakârlıkları karşısında saygıyla eğilmeyen hiçbir insan bulunamaz.

İnsanlık âlemi, Hüseyin ve yarenleri gibilere özlem içinde bakmakta ve kurtuluş yolu ararken Hz. Resulullah'ın (s.a.a) ciğerparesi Hüseyin (a.s) hakkında buyurmuş olduğu: "*Hüseyin hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisidir.*" sözünü hatırlamakta ve bu özgürlük öğretmenini, Kerbela okulunu ve şahadet dersini daha iyi idrak edebilmek için çabalamaktadır.

Ya Rabbi! Karanlık dünyamızı aydınlatmak için Hz. Resulullah'ın (s.a.a) emaneti olan Kur'ân ve Ehlibeyt'i anlamayı, bu doğrultuda yaşamayı ve yaşatmayı tüm insanlara ihsan eyle. (Âmin!)

Elinizdeki kitapçık, Caferî âlimlerin itibar ettiği Allâme Seyyid İbn Tâvûs'un konusunda kaynak olan "el-Luhuf" adlı eserinin sadece Muharrem ayının onuncu gününü anlattığı bölümün özetidir.

Hayatını Ehl-i Beyt'e ve onların temiz öğretilerini yaymaya ve tanıtmaya adanmış olan Allâme Seyyid İbn Tâvûs, 839 yıl önce h. 589 yılında doğmuş, Ehl-i Beyt öğretilerine uygulanan yasağa rağmen çeşitli eserler kaleme alarak Ehl-i Beyt'i savunmuş ve 764 yıl önce h. 664 yılında vefat etmiştir.

Allâme Seyyid İbn Tâvûs'un bu değerli eserinin ilk baskısı, Türkiye'de Ehl-i Beyt öğretilerini tanıtmayı amaç edinmiş Kevser Yayıncılık tarafından 1997 yılında yapılmıştır. Biz, çevirmenin tekrar gözden geçirerek 2006 yılında, yine Kevser Yayıncılık tarafından basılan ikinci baskısını dikkate alarak hazırladığımız elinizdeki bu kitapçığı Ehl-i Beyt âşıklarının istifadesine sunuyoruz.

Tevfik Allah'tandır.

Giriş

Hicrî 60 yılının Recep ayında Muaviye ölünce oğlu Yezid onun yerine geçti. Yezid, Medine valisi Velid b. Utbe'ye bir mektup yazarak bütün Medine halkından ve özellikle de Hüseyin'den (a.s) kendisi için biat almasını, biat etmediği takdirde başını vurup kendisine göndermesini emretti.

Velid elçi göndererek Hüseyin'i (a.s) evine davet etti. Hüseyin (a.s) Ehlibeyt'inden ve dostlarından oluşan otuz kişilik bir grupla Velid'in evine geldi. Velid, önce Muaviye'nin ölüm haberini duyurdu ve ardından Yezid'e biat etmesini istedi. Hüseyin (a.s) biat meselesinin önemine değinecek, bunun gizlide yapılamayacağını açıkladı ve ekledi: *"Halkı biat için davet edeceğin zaman bize de haber yolla."* Velid'in yanında bulunan Mervan "Hüseyin'in (a.s) sözüne kulak asma, mazeretini kabul etme ve eğer biat etmiyorsa onu sağ bırak-

ma." dedi. Hüseyin (a.s) ona öfkelenerek şöyle buyurdu:

Vay olsun sana ey kötü kadının oğlu! Benim öldürülmem için ferman mı veriyorsun? Ant olsun Allah'a, sen yalan söyledin ve bu sözü demekle de kendini aşağıladın.

O gecenin sabahı (hicrî 60 yılının Şaban ayının üçüncü günü) İmam Hüseyin (a.s) Mekke'ye doğru hareket etti. Şaban ayının kalan bölümü ile Ramazan, Şevval ve Zilkade aylarında Mekke'de bulundu.

Kûfe halkı Hüseyin'in (a.s) Mekke'ye geldiğini ve Yezid'e biat etmediğini duyunca ona birçok mektup yazarak kendisine biat etmek için Kûfe'ye davet ettiler. Hüseyin (a.s) onca mektubun gelmesine rağmen sessiz beklemedeydi ve onların mektuplarına cevap vermiyordu. Nitekim bir gün altı yüz mektup aldı ve diğer mektuplar da peyderpey İmam'a (a.s) takdim edilmedeydi. Öyle ki mektupların sayısı on iki bine vardı. Hüseyin (a.s), Müslim b. Akil'i yanına çağırarak durumu anlattı ve halkın göndermiş olduğu mektupların cevabını da Müslim'le gönderdi. İmam (a.s) mek-

tubunda onların isteğini olumlu bulduğunu belirterek şöyle yazmıştı:

Ben, gerçek amacınızın ne olduğunu öğrenip bana bildirmesi üzere amcam oğlu Müslim b. Akil'i size gönderiyorum.

Kûfe halkı, İmam Hüseyin'in (a.s) cevap göndermesine ve Müslim'in gelişine çok sevinmişlerdi.

Müslim gurup gurup gelen taraftarlara İmam Hüseyin'in (a.s) mektubunu okuyor ve onlar da sevinç gözyaşları dökerek biat ediyorlardı. Nitekim biat edenlerin sayısı on sekiz bine ulaştı.

Abdullah b. Müslim Bahilî, İmaret b. Velid ve Ömer b. Sa'd Yezid'e bir mektup yazarak Müslim'in Kûfe'ye geldiğini bildirdiler ve Numan b. Beşir'in Kûfe valiliğinden azledilerek yerine bir başkasının atanmasını istediler. Yezid, Basra valisi olan Ubeydullah b. Ziyad'a bir mektup yazıp Kûfe valiliğini ona verdiğini bildirdi. Müslim ve İmam Hüseyin'in (a.s) olayını da yazarak Müslim'i tutuklamasına ve öldürmesine dair kesin emir verdi.

Ubeydullah b. Ziyad Kûfe'ye vardıktan sonra çeşitli entrika ve tehditlerle halkı dağıttı ve sonunda yalnız kalan Müslim'i şehit etti.

İmam Hüseyin (a.s), hicrî 60 yılının Zilhicce ayının üçünde salı günü Müslim'in şehit edildiği haberi kendisine ulaşmadan önce Mekke'den çıkmıştı.

İmam Hüseyin'in (a.s) kafilesi, menzilleri geride bırakarak yoluna devam etti. Kûfe'ye iki menzil kalmıştı ki, bin atlı askere komuta eden Hürreb. Yezid yolunu kesti.

Hürreb, yolu Hüseyin'e (a.s) kapatmıştı ve hareket etmesine izin vermiyordu. İmam Hüseyin (a.s) yine de atına binip hareket etti. Hürreb'in ordusu bazen ona engel oluyor ve bazen de peşinden hareket ediyordu. Nitekim İmam Hüseyin (a.s), Muharrem ayının ikinci günü bir yerde an-sızın durdu ve "*Buranın adı nedir?*" diye sordu.

"Kerbela." dediklerinde İmam şöyle buyurdu:

Allah'ım dertlerden ve belalardan sana sığınırım! İşte burası hüznün ve bela mahal-lidir. İnmemiz gereken yer işte burasıdır. Kanımız burada dökülecek ve burası mezarımız olacaktır. Bunu, ceddin Resulullah (s.a.a) bana bildirmiştir.

Aşura Gününe Doğru

Ubeydullah b. Ziyad, gerçekleri çarpıtarak insanları İmam Hüseyin (a.s) ile savaşmaya zorladı ve insanlar Ziyad'ın isteği yönünde hareket ettiler. Ziyad, Sa'd'ın ahiretini, dünyası karşılığında satın aldı ve onu, kurmuş olduğu orduya komutan olarak atadı. Sa'd da buna razı olup İmam Hüseyin'le (a.s) savaşmak üzere dört bin atlı ile Kûfe'den ayrıldı.

Ziyad peyderpey ordular kurup onun komutasına katılmak üzere sevk etti. Ordu, Muharrem ayının altıncı günü yirmi bin sınırını aşmıştı.

Böylece İmam Hüseyin (a.s), kuşatılarak susuz bırakıldı, baskı üstüne baskı yapıldı. Bunun sonucunda da, hem İmam Hüseyin (a.s), hem ailesi ve hem de yarenleri susuzluğa yenik düştü.

İmam Hüseyin (a.s), yine de kendisini kuşatan

güruha nasihat ediyor ve yaptıkları işin kötülüğünü onlara açıklıyordu.

Bu durum, Muharrem ayının onuncu, yani aşura gününe kadar bu şekilde sürdü.

İmam Hüseyin'in (a.s) Kerbela'da İlk Konuşması

İmam Hüseyin (a.s) ayağa kalkıp kılıcına dayandı ve yüksek sesle şöyle buyurdu:

Allah aşkına söyleyin, beni tanıyor musunuz?

"Evet, sen Peygamber'in evlâdısın." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Sizi Allah'a ant verdiriyorum, ceddimin Resulullah olduğunu biliyor musunuz?

"Allah'a ant olsun ki biliyoruz." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Sizi Allah'a ant verdiriyorum, babamın Ali b. Ebu Talib olduğunu biliyor musunuz?

"Ant olsun ki biliyoruz." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Allah aşkına söyleyin, Muhammed Musta-

fa'nın kızı Fatımatü'z-Zehra'nın benim anem olduğunu biliyor musunuz?

"Ant olsun ki bunu biliyoruz." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Allah aşkına söylesenize, şehitler efendisi Hamza benim babamın amcası değil miydi?

"Evet, ant olsun ki dediğin gibidir." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Allah aşkına söylesenize, Cafer-i Tayyar benim amcam değil miydi?

"Evet, öyledir." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Allah aşkına söylesenize, şu tuttuğum kılıç, Allah Resulü'nün kılıcı değil midir?

"Ant olsun, böyle olduğunu biliyoruz." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Allah aşkına söylesenize, başımda taşıdığım şu sarık Peygamber'in değil miydi?

"Biliriz ki öyledir." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Allah aşkına söylesenize, ilk Müslüman Ali değil miydi? O değil miydi herkesten

daha bilgili, daha sabırlı, daha dayanıklı?
Müslüman her erkek ve kadının emir sahibinin Ali olduğunu bilmez misiniz?

"Allah'a ant olsun ki biliriz." dediler.

İmam Hüseyin (a.s):

Peki, kanımı akıtmayı niye helâl görürsünüz? Kevser suyunu dağıtacak da odur; kıyamet günü Hamt sancağını taşıyacak da.

"Biz bu söylediklerinin hepsini biliriz ve susuz olarak can verinceye kadar da senden el çekmeyiz." dediler.

İmam Hüseyin (a.s) konuşmasını bitirdiğinde kızları ve bacısı Zeyneb gözyaşına boğulmuşlardı; yüzlerine vuruyor ve hıçkırıklarla ağlıyorlardı.

İmam Hüseyin (a.s), kardeşi Abbas ve oğlu Ali'yi göndererek buyurdu:

Kadınları susturun; canıma ant olsun ki bundan sonra çok ağlayacaksınız!

Ebulfazl ve Kardeşlerinin, Şimr'in Sunduğu Amana Karşı Tutumları

Olayı rivayet eden şöyle der:

Ziyad, Sa'd'a yazdığı bir mektupta savaşı çabuk başlatıp çabuk bitirmesini istemişti.

Sa'd'ın ordusu atlara binip İmam Hüseyin'in (a.s) çadırlarına doğru ilerledi.

Şimr çadırlara yaklaştı ve bağırarak şöyle dedi: "Bacımın oğulları Abdullah, Cafer, Abbas ve Osman neredeler?"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Şimr'in cevabını verin; o, fasık olsa da sizin dayınızdır.

Abbas ve kardeşleri, "Ne diyorsun?" dediler. Şimr, "Ey bacımın oğulları!" dedi, "Siz amandasınız; kendinizi kardeşiniz Hüseyin'le ölüme atmayın ve gelin müminlerin emiri Yezid'e biat ve itaat edin."

Abbas buyurdu: "Ellerin kırılınsın senin, ey Allah'ın düşmanı, ne de çirkin ve kötü bir aman getirmişsin bizlere! Fatıma'nın (a.s) oğlu kardeşimiz Hüseyin'den (a.s) el çekip de zina zade oğlu Yezid'e itaat etmemizi mi istiyorsun!?"

Şimr sınırlı bir hâlde orduya geri döndü. İmam Hüseyin (a.s), İbn Ziyad ordusunun savaşmak için acele ettiğini, nasihatten etkilenmediklerini gördü. Kardeşi Abbas'a buyurdu:

Bugün savaşı başlatmalarına engel olabilirsen, bunu yap! Bu geceyi namaz kılarak geçirelim. Allah da biliyor ki, ben namaz kılmayı ve Kur'ân okumayı çok severim.

Abbas gidip onlardan bunu istedi. Sa'd, savaşın gecikmesini istemediği için sustu ve hiç konuşmadı.

Amr b. Haccac-i Zübeydî şöyle dedi: "Ant olsun Allah'a, eğer bunlar Türk ya da Daylem olsaydı, bu isteklerini geri çevirmeyecektik. Peki, neden bunlardan gelen bu isteği reddedelim?"

Amr b. Haccac'ın bu sözünden sonra kimse bir şey demedi ve savaş ertelendi.

İmam Hüseyin (a.s) yere oturdu ve bir ara uyukladıktan sonra uyanıp Hz. Zeyneb'e buyurdu:

Canım bacım, ceddin Resulullah'ı, babam Ali'yi, annem Fatıma'yı ve kardeşim Hasan'ı rüyamda gördüm. Bana, "Ey Hüseyin çok yakında yanımıza geleceksin." dediler.

Bazı rivayetlerde de, *"Ey Hüseyin, yarın yanımıza geleceksin!"* buyurdıkları geçmektedir.

Hz. Zeyneb bunu duyunca, elini yüzüne vurdu ve yüksek sesle ağladı.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Biraz yavaş ol; bu milletin bizi kınayacağı, alay edeceği bir şey yapma!

İmam Hüseyin'in (a.s) Son Gecesi

Akşam olmuştu. İmam Hüseyin (a.s) yarenlerini topladı, Allah'a hamd-ü sena ettikten sonra şöyle buyurdu:

Ben, kendi ashabım kadar salih ashap ve ailem kadar da iyi ve üstün aile tanımıyorum. Allah hepinize hayırlı mükâfatlar versin. Şimdi akşam olmuş ve karanlık çökmüştür. Siz de yürüyen bir deve edinip (gecenin karanlığından yararlanıp) ailemden birinin elini tutun, gecenin bu karanlığında dağılın ve beni bu orduyla yalnız bırakın. Bunların tek istedikleri benim.

İmam Hüseyin'in (a.s) kardeşleri, oğulları, Abdullah ve Cafer'in oğulları şöyle dediler: "Neden seni yalnız bırakıp gidelim, senden sonra yaşamak için mi? Allah o günü bize asla göstermesin!"

Önce Abbas b. Ali bunu dedi ve diğerleri de onu izlediler. İmam Hüseyin (a.s), Akil'in oğullarına bakıp buyurdu:

Müslim'in şehit olması sizin için yeterlidir; ben size izin verdim, gidin!

Bu arada İmam Hüseyin'in (a.s) kardeşleri ve ailesi söze başlayıp dediler: "Ey Peygamber (s.a.a) evladı, o zaman halk bize ne der ve cevabımız ne olur? Efendimizi, büyüğümüzü ve Peygamberimizin evlâdını yalnız bıraktık; düşmana bir ok dahi atmadık; ele mızrak alıp savaşmadık ve bir kılıç bile savurmadık mı diyelim? Hayır, ant olsun Allah'a, senden ayrılmayacak, senin yolunda öldürülünceye kadar bu canlarımızla seni koruyacak ve senin gibi şehit olacağız. Allah senden sonra yaşamayı haram etsin bize!"

Müslim b. Avsece kalkıp dedi: "Ey Peygamber'in evlâdı! Etrafını saran bunca düşman arasında seni bırakıp gidelim mi? Ant olsun Allah'a, bu mümkün değil. Senden sonra yaşamayı Allah bize nasip eylesin! Ben savaşacağım; mızrağımı düşmanın göğsünde kırıncaya ve elimdeki kılıcımı onlara indirinceye kadar. Savaşmak için hiç bir si-

lahım olmasa dahi taş alıp savaşıcağım ve seninle birlikte ölmedikçe senden ayrılmayacağım!"

Said b. Abdullah Hanefî konuşmaya başladı: "Ey Peygamber'in evlâdı! Biz seni asla yalnız bırakmayız. Muhammed Peygamber'in senin hakkındaki vasiyetine uyduğumuzu Allah'a da göstermeliyiz. Eğer bilsem senin yolunda öldürülecek ve yeniden dirileceğim ve bu defa da diri diri yakılacağım, yetmiş kere de bu tekrarlanacak olsa, kendi ölümümü senden önce görmedikçe senden ayrılmam. Senin yolunda nasıl can vermem? Oysaki ölüm birden fazla değildir ve ondan sonra ise sonsuz izzet ve saadete kavuşmuş olacağım."

Ondan sonra Züheyr b. Kayn yerinden kalkıp dedi: "Ey Peygamber evlâdı! Ant olsun Allah'a ki senin yaşaman için, kardeşlerinin ve ailenin hayatta kalması için bin kez öldürülmeye razıyım!"

Ondan sonra da Hüseyin'in (a.s) yarenlerinden bir grubu şöyle dedi: "Bizim canlarımız sana feda olsun, biz seni kendi el ve yüzlerimizle koruyacağız. Eğer bu yolda öldürülürsek, Allah'a karşı sorumluluğumuzu yerine getirmiş olacağız."

Aynı gece Muhammed b. Beşir-i Hazremî'ye, "Oğlun Rey sınırında esir düşmüş!" haberi geldi. Muhammed b. Beşir şöyle dedi: "Onu Allah'a bırakıyorum. Ant olsun canıma, ben yaşadıkça oğlumun esir düşmesine razı olmazdım."

İmam Hüseyin (a.s) onun sözünü duyunca şöyle buyurdu:

Allah seni bağışlasın. Üzerindeki biati kaldırdım, git ve oğlunu kurtarmaya çalış!

Muhammed b. Beşir dedi: "Yırtıcı hayvanlar diri diri yesinler beni, eğer senden ayrılırsam!"

İmam Hüseyin (a.s), bin dinar değerinde beş elbise vererek buyurdu:

O hâlde bu Yemen keteninden olan elbiseleri al ve oğluna ver ki, gidip bunların karşılığında kardeşini kurtarsın.

Olayı anlatan şöyle diyor: İmam Hüseyin (a.s) ve yarenleri o geceyi dua ederek ve Allah'ın huzurunda yalvarıp yakararak geçirdiler. Bazıları rükû, bazıları secde ve diğer bazıları da ayakta ibadet ettiler. O gece Sa'd'ın ordusundan otuz iki kişi İmam Hüseyin'in (a.s) ordusuna katıldı.

İbn Abd-i Rabbih "İkdü'l-Ferid" kitabının dördüncü bölümünde şöyle nakleder: İmam Zeynelabidin'e (a.s), "Babanızın evlâtları ne kadar da azdır!" dediler. İmam Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

Bu birkaç evlat sahibi olması bile şaşırtıcıdır. Çünkü her gün bin rekât namaz kılarıldı...

Aşura sabahı İmam Hüseyin'in (a.s) emriyle çadırlar kuruldu, güzel kokuyla dolu bir tabak hazırlandı ve İmam Hüseyin (a.s) şahsî temizliğini yapmak için çadıra geldi. Rivayete göre, Büreyr b. Hüzeyr-i Hamedanî ve Abdurrahman b. Abd-i Rabbih-i Nesarî, İmam Hüseyin'den (a.s) sonra temizliklerini yapmak için çadırın arkasında bekliyorlardı. Büreyr, Abdurrahman ile şakalaşmaya başladı. Abdurrahman dedi: "Ey Büreyr, şimdi gülmek ve şaka yapmak zamanı mı?"

Büreyr de dedi ki: "Benim kabilem de biliyor ki ben, ne gençlikte ve ne de yaşlılıkta beyhude konuşmaktan hoşlanmamışımdır. Şimdi şehitlik sevinciyle böyleyim işte. Ant olsun Allah'a, çok az bir zamanımız kaldı; kılıcımızı alıp bir süre savaştıktan sonra hurilerle olacağız!"

Aşura Gününün Sabahı

Şöyle rivayet edilmiştir: Sa'd'ın ordusu atına binip hazırlandı. İmam Hüseyin (a.s), Büreyr b. Hüzeyr'i onlara gönderdi. Büreyr bir süre onlara nasihat etti. Onlar bundan hiç etkilenmediler ve hatta itina bile etmediler.

İmam Hüseyin'in (a.s) kendisi, devesine binip Sa'd'ın ordusunu susmaya ve sözlerini dinlemeye davet etti. Herkes susunca İmam Hüseyin (a.s) en iyi şekilde Allah'a hamd-ü sena, Muhammed'e (s.a.a), peygamberlere ve meleklerle selâm ettikten sonra buyurdu:

Ey insanlar! Allah sizi kahretsin ve kalbinizi kederle doldursun! Şaşkınlık içerisindeydiniz ve ısrarla bizi yardıma çağırıyordunuz. Biz de isteğinize olumlu cevap verip süratle imdadınıza koştuk. Fakat siz, bizim amacımız doğrultusunda kullana-

cağınıza ant içtiğiniz kılıçlarınızı, şimdi bizi öldürmek için ellerinize almışsınız. Hem bizim ve hem de sizin düşmanlarınızı yakmak istediğimiz ateşi, bizi yakmak için körüklemişsiniz. Bugün sizler kendi dostlarınızı öldürmek için, aranızda adaletle davranmayan ve kendilerine yardım etmekle mutluluk ve merhamet beklentiniz olmayan düşmanların saflarına geçmişsiniz.

Vay hâlinize! Kılıçların kınında, kalplerin emin ve düşüncelerin sarsılmaz olduğu bir durumda neden bize yardım etmekten vazgeçtiniz. Fitne ateşini körüklemekte çekirgeler gibi acele ettiniz ve kelebekler gibi delicesine kendinizi ateşe vurdunuz. Ey hakka karşı gelenler, ey gayrimüslimler, ey Kur'ân'ı terk edenler, ey sözleri sapıranlar, ey günahkârlar topluluğu, ey şeytanın vesveselerine uyanlar, ey şeriatı ve Peygamber'in sünnetini söndürenler, Allah'ın rahmetinden uzak kalasınız!

Bizi bırakıp bu zina zadelere mi yardım edersiniz? Ant olsun Allah'a, hile ve düzen eskiden beri vardı sizde; sizin aslınız da, dalınız da hile suyuyla yoğrulmuş ve dü-

şünceleriniz onunla güçlenmiştir. Siz, bakanların genzini yırtan en habis meyvelersiniz ve gasıpların sizi midesine indirmesi için pek naçiz lokmalarsınız! Bilmiş olun ki, bu zina zade oğlu zina zade (İbn Ziyad) beni iki şey arasında bırakmıştır; ya kılıcı çekip savaşmalıyım ya da zillet elbisesi giyerek Yezid'e biat etmeliyim. Zillet bizden uzaktır; Allah, Resulü, müminler, iffet eteğinde yetişenler, yiğit ve gayretli insanlar, alçaklara itaat etme zilletini izzetli ölüme tercih etmemize razı olmazlar. Bilmiş olun ki ben, yar-u yaverimin az olmasına rağmen sizinle savaşağım!

Daha sonra sözlerine Ferve b. Müseyk-i Mura-dî'nin şiiriyle devam etti:

Muzaffer olur ve düşmanı yenilgiye uğratırsak hiç şaşmayın

Çünkü biz her zaman galip olmuşuzdur.

Yenilgiye uğrar, öldürülürsek bu bizden kaynaklanmaz ve korkudan öldürülmüş olmayız.

Bu demektir ki ecelimiz gelmiş ve feleğin çarkının gereği zafer sırası başkalarına geçmiştir.

Eğer ölüm birilerinin evinin kapısından ayrılırsa, diğerlerinin kapısına oturacaktır.

Geçmiş asırlarda insanların öldükleri gibi benim kavmimin büyükleri de sizin elinizle ölüme duçar oldular.

Eğer padişahlar dünyada kalıcı olsalardı, biz de kalıcı olurduk.

Eğer büyük insanlar dünyada kalsalardı, biz de kalırdık

Bizi yerenlere de ki: Kendinize gelin ve beyhude bizi yermeyin

Bizim giriftar olduğumuz ölüme, yerenler de müptela olacaklardır.

Ve şöyle devam etti:

Ant olsun Allah'a, beni öldürdükten sonra siz de fazla yaşamayacaksınız. Yaşama süreniz, yaya birinin (bineğe) binmesinden fazla olmayacaktır. Günler değirmen taşı gibi dönecek ve sizi değirmen taşının mili gibi perişan edecektir. Babam Ali, bu haberi ceddin Resulullah'tan duyup bana nakletmiştir. Şimdi siz dostlarınızla bir araya gelip meşveret edin ki gizli saklı bir şey kalmasın. Daha sonra beni öldürmeye girişin ve bana mühlet vermeyin!

Ben Allah'a tevekkül etmişim. O ki, benim ve sizin Rabbinizdir ve her canlı O'nun kudretli elindedir. Şüphesiz, benim Rab-bim sırat-ı müstakim üzeredir.

Bunlardan sonra da o orduyu telin ederek şöyle buyurdu:

Allah'ım! Onlara yağmur yağdırma, Yusuf'un yılları gibi yıllar yaşat! Sakafî genci¹ onlara musallat kıl ki, ölümün acı şerbetini onlara içirsin. Çünkü onlar bize yalan söylediler ve aldattılar. Sensin bizim Rabbimiz. Sana tevekkül ettik ve dönüşümüz de ancak senin huzurunadır.

Daha sonra -deveden- inip Allah Resulü'nün (s.a.a) "Mürtecez" adındaki atını istedi ve yarenlerini de savaşa hazırladı.

İmam Muhammed Bâkır (a.s), İmam Hüseyin'in (a.s) kırk beş süvari ve yüz piyade yareni olduğunu buyurmuştur. Yarenlerin sayısı hakkında farklı görüşler vardır.

1- Sakafî'den kastedilen kişi Haccac b. Yusuf Sakafî de olabilir, Muhtar b. Ebi Ubeyde-i Sakafî de. Allame Meclisî ve Muhaddis-i Kummî, Muhtar'ın kastedildiği ihtimali üzerinde durmuşlardır.

Ömer b. Sa'd Savaşı Başlatıyor

Sa'd, İmam Hüseyin'in (a.s) yarenlerine doğru bir ok fırlattı ve "İlk oku benim attığıma dair İbn Ziyad'ın yanında tanıklık edin!" dedi.

Bunun ardından Ömer b. Sa'd'ın ordusu ok yağmurunu başlattı.

İmam Hüseyin (a.s) ashabına buyurdu:

Allah'ın rahmeti üzerinize olsun, kaçınılmaz ölüme doğru kalkın. Şüphesiz ki bu oklar, bu topluluğun size savaş elçileridir.

İmam'ın ashabından bazıları ok yağmurunda şehit düştüler. Bu esnada İmam Hüseyin (a.s) eli-ni yüzüne vurup buyurdu:

Yahudiler, Allah'ın bir oğlu olduğuna inandıkları için çetin bir azaba duçar oldular; Hristiyanlar yüce Allah'ı, üçün üçün-cüsü kabul ettikleri için Allah'ın gazabına uğradılar; Mecusîler de Allah'ı bırakıp gü-

neş ve aya taptıkları için yüce Allah'ın elim azabına tutuldular. Kendi Peygamberlerinin kızının oğlunu öldürmek için söz birliği eden topluluğa da Allah'ın azabı çok çetin olacaktır. Ant olsun Allah'a ki ben, onların istediklerini kabul etmeyecek ve kanımla boyanmış bir hâlde yüce Allah'ın huzuruna çıkacağım.

Ebu Tahir Muhammed b. Hüseyin Taresî, "*Ma-alimu'd-Din*" kitabında İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet eder:

Babamın şöyle buyurduğunu duydum: "Ömer b. Sa'd savaşı başlatmak için İmam Hüseyin'in karşısına dikildiğinde yüce Allah, Hüseyin'e yardım etmeleri için gökyüzünden bir grup melek indirdi. Bu melekler, İmam Hüseyin'in başı üzerinde uçuştular. Sonra İmam Hüseyin, düşmanlarının bu melekler tarafından yok edilmesi ile şehit olarak Allah'ın huzuruna varmayı seçmek arasında serbest bırakıldı. İmam Hüseyin de şehit olarak Allah'ın huzuruna çıkmayı istedi."

Şimdi İmam Hüseyin (a.s) bağırarak şöyle demektedir:

Allah rızası için bize yardım edecek kimse yok mu? Allah Resulü'nün (s.a.a) Ehl-i Beyt'ini ve ailesini düşmanlardan koruyacak kimse yok mu?

Hürr b. Yezid-i Riyahî bunu duyduktan sonra Sa'd'ın yanına gelip sordu: "Gerçekten onunla savaşıyor musun?"

Sa'd dedi: "Ant olsun Allah'a, hem de öyle bir savaşacağım ki, başlar uçacak ve kollar bedenlerden ayrılacaktır!"

Hürr bunu duyunca ordudan ayrılıp bir köşeye çekildi. Bütün bedeni titriyordu.

Muhacir b. Avs şöyle seslendi: "Ey Hürr, senin bu durumun beni şüpheye düşürdü. Bana, 'Kûfe'deki en cesur adam kimdir?' diye sorulacak olsaydı, senin dışında birinin adını ağzıma almazdım. Niye titriyorsun?"

Hürr, "Ant olsun Allah'a, kendimi cennet ile cehennem arasında görüyorum. Allah'a yemin ederim ki, lime lime doğranıp yakılsam bile hiçbir şeyi cennete tercih etmeyeceğim!" dedi ve İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna varmak için atını mahmuzladı.

İki elini başının üstüne koydu ve "Allah'ım, senin dergâhına yöneldim; benim tövbemi kabul et! Çünkü ben, senin dostlarını ve Peygamber'inin kızının evlâtlarını korkuttum." diyerek İmam Hüseyin'e (a.s) arz etti: "Canım feda olsun sana! Seni inciten ve Medine'ye dönmene engel olan adamım ben. İşi buraya vardıracaklarını bilmiyordum. Şimdi Allah'ın huzuruna dönüyorum. Tövbem kabul edilir mi?"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Evet, Allah senin tövbeni kabul buyuracaktır. İn atından!

Hürr dedi: "Senin yolunda at üzerinde savaşmam, piyade savaşmamdan daha iyi olur. Çünkü nasıl olsa attan düşürüleceğim. Senin yolunu kesen ilk kişi ben oldum; izin buyursan, yolunda ilk ölen de ben olmak ve böylece kıyamet günü ceddin Resulullah (s.a.a) ile tokalaşanlardan olmak istiyorum."

Müellif şöyle diyor:

Hürr'ün amacı o andan itibaren ilk şehit unvanını almaktı.

İmam Hüseyin (a.s), Hürr'ün bu isteğini kabul

etti. Hürri, bir kahraman gibi savaşarak dűřmanın meşhur savaşçılarından birkaçını öldürdü ve sonra da şehit düştü.

Hürri'ün naaşı İmam Hüseyin'in (a.s) yanına getirildi. İmam (a.s), bir yandan onun yüzündeki toprakları siliyor ve bir yandan da şöyle diyordu:

Annenin sana verdiği adın gibi sen, hem dünyada, hem de ahirette hürsün.

Tarihçiler şöyle diyor: savaş meydanına zahitlikle ve ibadete dűřkünlükle tanınan Büreyr b. Hüzeyr çıkmıştı. Yezid b. Ma'kil onunla savaşmak için meydana koştu. Birbirleriyle lânetleşerek batılda olan tarafın, diğeri eliyle öldürölmesini arzu ettiler. Bu anlaşmayla savaşa başladılar. Büreyr onu öldürdü ve şehit edilinceye kadar da savaşı sürdürdü.

Ondan sonra Vahab b. Cenah-i Kelbî meydana çıkıp yiğitçe savaştı. Sonra kendisiyle birlikte Kerbela'da bulunan anne ve ailesinin yanına dönerek "Canım anam, benden razı oldun mu?" dedi.

Anası, "Hüseyin (a.s) uğrunda öldürölmedikçe senden razı olmayacağım!" dedi.

Vahab meydana dönüp savaştı ve iki kolu da

bedeninden koparıldı. Vahab'ın eşi eline bir çadır direği alarak onun yanına geldi ve "Babam da anam da sana feda olsun! Kalk; Allah Resulü'nün (s.a.a) pak Ehl-i Beyt'i ve ailesi uğrunda savaş!" dedi.

Vahab, eşini kadınların yanına göndermek istediye de eşi, "Ölmedikçe geri dönmem!" dedi.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Ehlibeytime yardım ettiğiniz için Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın. Kadınların yanına dön!

Vahab'ın eşi geri döndü, ama Vahab şehit edilinceye dek savaştı.

Vahab'tan sonra Müslim b. Avsece meydana çıktı. Büyük bir fedakârlıkla savaştı, zorluklara katlandı ve belâlar karşısında sabretti ve sonuçta atından düşürüldü. Henüz ölmemişti. İmam Hüseyin (a.s) Habib b. Mezahir ile birlikte onun yanına geldi.

İmam (a.s), "*Müslim, Allah seni bağışlasın!*" dedi ve şu ayeti okudu:

İnananlardan öyle erler var ki Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterirler; onlardan kimisi, adağını ödedi, kimisi de

**beklemede ve onlar sözlerini, özlelerini
hiçbir surette değıştirmediler.¹**

Habib, Müslim'in yanına sokulup "Senin öldürölmen bana çok ağır gelir, bilesin. Fakat gittiğın yer cennettir; müjdeler olsun!" dedi.

Müslim zayıf bir sesle dedi: "Allah seni hoşnut etsin ve hayırla müjdelesin!"

Habib dedi: "Eğer senden sonra öldürölüleceğime emin olmasaydım, her vasiyetini bana etmeni isterdim."

Müslim, İmam Hüseyin'i (a.s) işaretle dedi: "Ona yardım etmeni vasiyet ediyorum. Onun uğrunda ölölnceye kadar savaş!"

Habib dedi: "Senin vasiyetine uyacak ve gözlemini aydınlatacağım!"

Habib'in bu sözünden sonra Müslim son nefesini verdi.

Amr b. Kırta-i Ensarî öne çıkıp İmam Hüseyin'den (a.s) savaş izni istedi ve İmam Hüseyin (a.s) de izin verdi.

Amr, mükâfat arzusu çekenler gibi savaştı.

1- Ahzâb, 23.

İbn Ziyad'ın ordusundan bazılarını öldürdü. İmam Hüseyin'e (a.s) atılan her oka kendi elini siper etti ve savrulan her kılıcı kendi bedenine aldı. Son nefesine kadar İmam'ın (a.s) mukaddes bedenine bir zarar gelmesine engel oldu. Bilahare aldığı yaralarla zayıf düştü. İmam Hüseyin'e (a.s) dedi: "Ey Resulullah'ın (s.a.a) evlâdı, ahdi-me vefa edebildim mi?"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Evet, sen benden önce cennete gidiyorsun. Ceddim Resulullah'a selâmımı ilet ve benim de birazdan geleceğimi söyle!

Amr yeniden savaşa başladı ve sonunda şehit düştü.

Ondan sonra Ebu Zerr'in zenci kölesi Cevn öne çıktı. İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Ben sana izin verdim; git buradan ve kendini kurtar! Sen bizimle buralara kadar geldin ki rahat içinde olasın; şimdi kendini ölüme atma!

Cevn, "Ey Peygamber evlâdı, rahatlıkta sizin sofranızdan yemek ve zorluklarda da sizi yalnız bırakmak olmaz. Bedenim kötü kokar, soyum de-

ğersiz insanlara dayanır ve rengim de siyahtır. Ebedi cennetin huzuruna kavuşturun beni ki güzel kokayım, soyum şeref kazansın ve yüzüm ak olsun. Size minnettar olurum! Ant olsun Allah'a, bu siyah kanımı o temiz kanlarınıza katmadıkça sizden ayrılmam!" dedikten sonra savaştı ve şehadete ulaştı.

Ondan sonra Amr b. Halid-i Saydavî, İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelerek "Canım feda olsun sana ey Hüseyin! Senin dostlarına katılmaya kararlıyım; onlardan geri kalmak ve ehlibeytinin arasında yar-u yaversiz öldürüldüğünü görmek istemiyorum." dedi.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Haydi davran! Birazdan biz de size katılacağız.

Amr saldırdı ve biraz savaştıktan sonra şehit düştü.

Hanzala b. Sa'd Şamî İmam Hüseyin'in (a.s) karşısına gelip yüzünü ve göğsünü kılıç, ok ve mızraklara siper ederek şu ayeti okudu:

Ey kavmim! Ben, bir bölük ümmetin uğradıkları azaba uğrayacaksınız diye

korkuyorum; Nuh, Âd ve Semud kavimlerine ve onlardan sonrakilere olduğu gibi ve Allah kullarına zulmetmeyi istemez. Ve ey kavmim, ben, o feryad-ü figan, o boşuna bağırıp söylenme günündeki hâlinizden korkuyorum; o gün, bir gündür ki arkanızı dönüp kaçacaksınız, ama doğru cehenneme gideceksiniz ve Allah'ın azabından sizi bir kurtaran olmayacaktır.¹

Bu azap ayetlerini okuduktan sonra şunları ekledi: "Ey kavmim, Hüseyin'i öldürmeyin! Çünkü Allah bir azap göndererek helâk eder sizi. Şüphe yok ki Allah'a iftira eden hüsrandır."

Bundan sonra da İmam Hüseyin'in (a.s) yüzünden öptü ve şöyle dedi: "Rabbimize koşmayalım mı, kardeşlerimize katılmayalım mı?"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Evet, dünyadan ve dünyadaki her şeyden daha hayırlı olana koş! Ezeli ve ebedi Sultan'a git!

1- Mü'min, 31 ila 34.

Hanzala yiğitçe ve mertçe vuruştı; zorlukları sineye çekti ve nitekim o da şehit edildi.

Öğle namazı vakti gelmişti. İmam Hüseyin'in (a.s) emriyle Züheyr b. Kayn ve Said b. Abdullah, kalan adamların yarısını alarak İmam Hüseyin'in (a.s) önünde bir saf oluşturdular. İmam Hüseyin diğer dostlarıyla birlikte namaz kıldı.

Tam bu sırada düşman tarafından İmam Hüseyin'e (a.s) doğru bir ok fırlatıldı. Said b. Abdullah, İmam Hüseyin'in (a.s) önünde durarak gelen oklara kendini siper etti. Aldığı ok yaraları sonucu yere düşerken şunları diyordu: "Allah'ım! Bu topluluğa lânet et; Âd ve Semud kavmini azaplandırдың gibi bunları da azaplandır. Selâmımı Peygamber'ine ilet ve bedenime isabet eden yaralardan onu haberdar et. Senin Peygamber'inin evlâdına yardım etmekle senin sevap ve mükâfatını kazanmak istedim."

Bunu dedi ve şehit düştü. Kılıç ve mızrak yaraları dışında bedenine on üç ok isabet etmişti.

Ondan sonra, çok namaz kılan ve erdemler sahibi bir insan olan Süveyd b. Amr b. Ebi Muta' meydana çıkıp cesur bir arslan gibi savaştı; zor-

luklara göğüs gerdi; acılara katlandı ve nitekim aldığı yaralar sonucu öldürülenlerin arasına düşüp öylece hareketsiz kaldı. İbn Ziyad ordusundan gelen "Hüseyin öldürüldü!" sözünü duyunca, bütün gücünü toplayarak ayakkabısından çıkardığı bir bıçakla yeniden savaşa başladı ve şehit edildi.

Bu olayı anlatan adam şöyle diyor:

İmam Hüseyin'in (a.s) yarenleri, ona yardım ederek şehit düşmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Bir şair de onların bu hâlini şöyle dile getirmiştir:

"Hüseyin'in (a.s) ashabı o kimselerdir ki:

Belâları defetmek için çağrıldıklarında

Mızraklı ve sırt sırta veren silâhlı düşmanlara aldırmaksızın

Böyle tehlikeli bir anda cesur kalplerini zırhlarının üstüne giyerek ölümün ağzına atılırlar."

Ali Ekber'in Yiğitliği

İmam Hüseyin'in (a.s) vefalı yarenlerinin mukaddes naaşları paramparça olmuş hâlde toprak üstünde yatmaktaydı. Artık ehlibeytten başka kimse kalmamıştı. İmam Hüseyin'in (a.s), cemâl ve ahlâk olarak herkesten daha güzel olan oğlu Ali, İmam'ın (a.s) huzuruna varıp savaşmak için izni istedi. İmam Hüseyin (a.s), duraksamadan izin verdikten sonra ümitsizce ardından baktı; iradesi dışında gözyaşları damla damla süzüldü ve şöyle dedi:

Allah'ım! Şahit ol, bu orduya karşı öyle bir genç gidiyor ki, boy, ahlâk ve konuşma tarzıyla Peygamber'ine çok benzemektedir. Biz Peygamber'i özleyip görmek istediğimizde ona bakardık.

Sonra da Ömer b. Sa'd'a dönerek yüksek sesle şöyle buyurdu:

Ey Sa'd'ın oğlu, benim soyumu kuruttu-
ğun gibi Allah da senin soyunu kurutsun!

Ali b. Hüseyin (a.s) düşmana yaklaşp kanlı
bir savaşa girişmişti. Düşman ordusundan bir
grubu öldürdükten sonra babasının yanına döne-
rek şöyle dedi: "Babacığım! Susuzluk beni öldür-
mek üzeredir ve bu demirlerin ağırlığı da bir
yandan beni zorlamaktadır; bir içimlik su verebi-
lir misin?"

İmam Hüseyin (a.s) ağlayarak buyurdu:

Aziz oğlum, dön ve savaş! Çünkü artık
ceddin Muhammed'in huzuruna varmana
ve onun elinden tas dolusu su içmene çok
az bir zaman kaldı. Artık asla susamaya-
caksın.

Ali Ekber savaş meydanına döndü. Canından
el çekip şehitliğe hazırlandı. Çok ağır bir saldırıya
geçti. Münkiz b. Mirra-i Abdî (l.a) ona nişan alarak
ansızın bir ok attı. Ali Ekber aldığı ok yarasıyla sa-
vunma gücünü kaybedip yere düştü ve yüksek
sesle şöyle dedi: "Canım babam! Benden selâm ol-
sun sana. Bu ceddin Muhammed'dir; sana selâm
yolluyor ve "Bize çabuk gel!" diyor."

Bir kez daha feryat etti ve can verdi. İmam Hüseyin (a.s), oğlunun cansız bedeninin yanına gelerek yüzünü onun yüzüne dayadı ve şöyle buyurdu:

Seni öldürenleri Allah öldürsün, ne kadar da Allah'a karşı küstahlık ve Resul'üne de saygısızlık ettiler! Senden sonra dünyaya yazıklar olsun!

Olayı aktaran şahıs şöyle der: Hz. Zeyneb (s.a) kadınların çadırından çıkıp, "Ey habibim, ey kardeşimin oğlu!" dedi ve meydana doğru koşmaya başladı. Ali Ekber'in yanına geldiğinde kendini, o pare pare naaşın üstüne attı.

İmam Hüseyin (a.s), Hz. Zeyneb'i (s.a) geri gönderdi. Bundan sonra ehlibeyt gençleri birbiri ardınca meydana çıkıp savaştılar. Onlardan bir grubu şehit olunca, İmam Hüseyin (a.s) yüksek sesle dedi:

Amcaoğullarım ve ehlibeytim, sabırlı olun! Ant olsun Allah'a, bu günden sonra artık asla horlanmayacaksınız.

Kâsım b. Hasan'ın (a.s) Savaşı

Şöyle rivayet edilmiştir: Yüzü ay parçası gibi olan bir genç meydana çıkıp savaşmaya başladı. İbn Fuzeyl-i Azdî (l.a) bir kılıç darbesiyle onun başını yarıdı. Genç yüz üstü düşerek "Amcacığım!" diye bağırdı. İmam Hüseyin (a.s) bir şahin gibi meydana atıldı ve orduya saldırdı. İbn Füzeyl'e bir kılıç savurdu. İbn Füzeyl elini siper edince kolu dirsekten koptu. Öyle bir bağırdı ki, sesi ordu tarafından duyuldu. Kûfe ordusu onu kurtarmak için saldırıya geçti. Ancak o yardıma gelen süvari atların nalı altında kalıp öldü.

Etrafındaki toz-duman yatışınca İmam Hüseyin'in (a.s), can vermekte ve ayağını yere sürmekte olan o gencin başı üstünde durduğunu gördüm. İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Allah'ın rahmetinden uzak olsun seni katledenler! Kıyamet günü ceddin ve ba-

ban onlarla husumet edecektir. Ant olsun Allah'a, amcana seslendiğinde cevap verememesi veya cevap vermesinin sana faydalı olmaması amcana çok ağır gelir. Bugün öyle bir gün ki, amcanın düşmanı çok ve dostu ise azdır.

Sonra da o genci bağrına bastı ve alıp Ehlibeyt şehitlerinin yanına bıraktı.

İmam Hüseyin (a.s), gençlerinin ve dostlarının öldürölüp yerde yattığını görünce Allah yolunda şehit olmak ve fedakârlık göstermek için hazırlandı ve yüksek sesle buyurdu:

Allah Resulü'nün Ehlibeyt'inden düşmanları uzaklaştıracak biri yok mu? Bizim hakkımızda Allah korkusu taşıyan bir muvahhit yok mu? Allah rızası için bize yardım edecek kimse yok mu?

Çadırlarda bulunan kadınların bunu duymasının ardından bir kıyametti, koptu. Ağlamalar, sızlamalar başladı.

İmam Hüseyin (a.s) çadırın önüne gelip Hz. Zeyneb'e (s.a) buyurdu:

Küçük oğlumu getir de vedalaşayım.

Çocuğunu ellerinin üstüne alıp öpmek istedi,

ansızın Hermele b. Kahil-i Esedî (l.a) bir ok attı. Ok çocuğun boğazına saplandı ve ölmesine neden oldu. İmam Hüseyin (a.s), Hz. Zeyneb'e "*Çocuğu tut!*" buyurdu ve kendisi de ellerini çocuğun boğazından akan kanla doldurup gökyüzüne serpiyor ve şöyle diyordu:

Bu musibetler benim için kolaydır; çünkü Allah yolundadır ve Allah bunları görmektedir.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) şöyle buyurur:

İmam Hüseyin'in (a.s) gökyüzüne serptiği kanın bir damlası dahi yere düşmemiştir!

Alemdar Abbas'ın Destanı ve Şahadeti

İmam Hüseyin (a.s) çok susamıştı. Kardeşi alemdar Abbas ile birlikte Fırat nehrinin yanına geldi. Sa'd'ın ordusu harekete geçerek onlara engel oldu. Darumoğulları kabilesinden biri İmam'a (a.s) bir ok fırlattı. Ok İmam'ın (a.s) ağzına isabet etti. İmam Hüseyin (a.s), oku çıkarıp elini akan kanın altına tuttu. Eli kanla dolunca döküp buyurdu:

Allah'ım! Senin Peygamber'inin kızının
oğluna yapılan bu zulümleri sana şikâyet
ediyorum.

Sa'd'ın ordusu İmam Hüseyin (a.s) ile alemdar Abbas'ın arasına girerek onları birbirlerinden ayırdı. Her taraftan alemdar Abbas'ın etrafını sarıp şehit ettiler.

İmam Hüseyin (a.s), Abbas'ın şahadetinde çok ağladı. Bu hususta bir Arap şairi şöyle demiş:

İnsanlar arasında ağlanmaya en layık olan, Kerbela'da Hüseyin'i (a.s) ağlatan gençtir.

O, Hüseyin'in kardeşi ve babasının oğlu Ebulfazl'dır.

O ki Hüseyin'e karşı canıyla eşit davrandı ve hiç bir şey onu bundan vazgeçiremedi.

Susuzluğun kavurduğu bir anda Fırat'a girdi ama Hüseyin susuz olduğu için ondan içmedi.

Şehitler Efendisi İmam Hüseyin (a.s) Savaşa Çıkıyor

Bu olaydan sonra İmam Hüseyin (a.s) orduyu savaşa çağırdı. Savaşmak için gelen herkesi öldürüyor ve buyuruyordu:

Zillettense öldürülmek daha iyidir, zillet
ise cehennem ateşine girmekten daha iyidir!

Olayı rivayet edenlerden biri şöyle der:

Ant olsun Allah'a! Oğulları, Ehlibeyti ve yarenleri öldürüldüğü ve kendisi de düşman ordusu tarafından kuşatıldığı hâlde Hüseyin (a.s) kadar cesur davranan birini hiç görmemiştim. Düşman saldırdıkça, İmam Hüseyin (a.s) kılıcına sarılıp düşmana saldırıyordu ve onlar da kurt saldırısına uğrayan koyun sürüsü gibi dağılıyordu. İmam Hüseyin (a.s), sayıları otuz bini bulan o orduya saldırdığında, insan görüp de uçuşan çekirgeler gibi İmam Hüseyin'in (a.s) karşısından

kaçıyorlardı. Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) merkezine dönüyor ve sesleniyordu:

Allah'ın dışında güç ve kuvvet yoktur!

İmam Hüseyin (a.s) durmadan savaştı ve sonunda Kûfe ordusu, İmam (a.s) ile ehlibeytin bulunduğu çadırların arasına girdi. İmam Hüseyin (a.s) bunu görünce şöyle buyurdu:

Yazıklar olsun size, ey Ebu Süfyanogulları'nın havarileri! Dine inanmıyor ve ahiretten de korkmuyor olsanız bile en azından dünyanızda özgür insanlar olun.

Şimr: "Ey Fatıma'nın oğlu, ne diyorsun sen?"

İmam Hüseyin (a.s):

Ben sizinle savaşıyorum ve siz de benimle. Kadınların bunda suçu ne? Hayatta olduğum sürece içinizdeki serkeş, cahil ve zalimlerin benim haremime saldırmalarına izin vermeyin!

Şimr: "Bunu kabul ettik."

Sonra da savaşmak ve İmam Hüseyin'i (a.s) öldürmek için hazırlandılar. Karşılıklı olarak her iki taraf saldırıya geçti. İmam Hüseyin (a.s) bir içimlik su istedi, fakat bunu esirgediler. Yetmiş iki yara alan İmam (a.s) biraz dinlenmek için

durdu. Bu sırada bir taşın alnına isabet etmesiyle alnından kan aktı. İmam Hüseyin (a.s) elbisesinin eteğini tutarak alnını temizlemek isterken üç başlı zehirli bir ok gelip kalbine saplandı. İşte bu esnada İmam Hüseyin (a.s) şöyle dedi:

Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resu-
lillah.

Başını gökyüzüne çevirip şöyle dedi:

Allah'ım, bu ordu öyle birini öldürüyor
ki onun dışında bir peygamberin kızının
oğlu yeryüzünde mevcut değildir!

İmam Hüseyin (a.s), göğsüne saplanan oku sırtından çıkardı. Oluk oluk kan akmaya başladı. İmam artık savaş gücünü kaybetmişti. İmam'ı öldürmek için yaklaşanlar, Allah katında Hüseyin'in (a.s) kanını boynuna almamak için uzaklaşıyordu. Kinde kabilesinden Malik b. Yusr (l.a), İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelip hakaret etmeye başladı ve kılıcını Hüseyin'in (a.s) başına indirdi. Kılıç, imameyi parçalayıp İmam'ın başını yaraladı.

İbn Ziyad'ın ordusu biraz duraksadıktan sonra yeniden gelip Hüseyin'in (a.s) etrafını sardı.

Abdullah b. Hasan'ın (a.s) Şahadeti

İmam Hasan'ın (a.s) henüz ergenlik çağına girmemiş olan oğlu Abdullah, çadırından çıkıp İmam Hüseyin'in (a.s) yanına koştu. Hz. Zeyneb onu korumak için atıldı, fakat Abdullah geri dönmekten sakındı ve şöyle dedi: "Ant olsun Allah'a, amcamdan ayrılmayacağım!" Bu esnada Ebher b. Ka'b (l.a), bir rivayete göre de Hermele b. Kahil (l.a) kılıcını Hüseyin'e (a.s) savurdu.

Abdullah, "Yazıklar olsun sana ey haramzade, amcamı öldürmek mi istiyorsun?" dedi ve inmek-te olan kılıca kolunu siper etti. Abdullah'ın kolu kesildi ve "Vay anam!" diye bağırdı. İmam, Abdullah'ı kucaklayıp bağrına bastı ve buyurdu:

Ey kardeşimin oğlu, bu musibete dayan ve Allah'tan hayır dile! Çünkü Allah seni salih babalarına kavuşturacaktır.

Hermele b. Kahil bir ok atarak Abdullah'ı, am-

cası Hüseyin'in (a.s) kucağında katletti. Bu olaydan sonra Şimr b. Zi'l-Cuşen (l.a) çadırlara saldırarak mızrağıyla çadırları deldi ve dedi: "Ateş getirin, çadırları içindekilerle birlikte yakacağım!"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Ey Zi'l-Cuşen'in oğlu, ehlibeytimi yakmak için mi ateş istiyorsun? Allah da seni cehennem ateşiyle yaksın!

Şebs müdahale edip bu işinden dolayı Şimr'i azarladı. Şimr utanıp vazgeçti.

İmam Hüseyin (a.s) -çadırlara doğru- buyurdu:

Elbisemin altından giymem için kimse-
nin rağbet etmeyeceği bir elbise getirin ki
bedenim çıplak kalmasın!

Küçük ve dar bir elbise getirdiler. İmam Hüseyin (a.s) dedi:

Ben bunu giymem. Çünkü bu, aşağılık insanların giysisidir.

Eski bir elbise aldı ve parçalayıp elbisesinin altından giydi. Yemen kumaşından bir elbise daha istedi ve onu da parçalayarak giydi. İmam, şahadetinden sonrasını düşünerek üstünden çıkar-mamaları için elbiseyi parçalayarak giymişti.

İmam Hüseyin'in (a.s) şahadetinden sonra Ebher b. Ka'b (l.a) gelip o elbiseyi İmam'ın (a.s) üstünden çıkardı. Ka'b yaptığığın cezasını sonraları gördü. Yaz mevsiminde her iki kolu da kuru çubuk gibi kuruyor ve kış olduğunda ise normal hâline dönüyordu. Bu defa da sürekli olarak kollarından irin ve kan akıyordu. Ölünceye kadar böyle yaşıadı.

Rivayet şöyledir: Her taraftan fırlatılan düşman okları İmam Hüseyin'in (a.s) bedenine saplanmıştı. Salih b. Vahab b. Mezenî (l.a), gücünü tümüyle kaybeden İmam'a yaklaşarak elindeki mızrağı göğsüne sapladı. İmam (a.s) atının üstünde duramayıp sağ tarafından yüz üstü yere düştü. İmam Hüseyin (a.s) "*Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulillah!*" diyordu. İmam Hüseyin (a.s) gücünü toplayıp yerden kalkmıştı ki Hz. Zeyneb (s.a) çadırdan dışarı çıkıp durumu görünce şöyle diyordu: "Vay kardeşim, vay efendim, vay ehlibeytim! Keşke gökyüzü yerle yeksan olsaydı! Keşke dağlar paramparça olup yere serilseydi!"

Bu sırada Şimr (l.a), orduya bağırarak "Ne bekliyorsunuz? Neden Hüseyin'in işini bitirmiyorsunuz?" dedi.

Ordu her taraftan hücumla geçti. Zer'a b. Şerik (l.a), İmam'ın sol omzuna bir kılıç indirdi. İmam da kılıcını ona saplayarak öldürdü. Başka biri, kılıçla İmam'ı sırtından vurdu ve İmam yüz üstü yere düştü. Buna rağmen kalkmak istiyor ama bitkinliğinden kalkamıyordu.

Senan b. Enes-i Nehaî (l.a), mızrağını önce İmam'ın boğazına sonra da göğsüne sapladı. Bunun ardından da İmam'ın boğazına nişan alarak bir ok attı.

İmam Hüseyin (a.s), okun boğazına isabet etmesiyle yere yığıldı. Kısa bir süre sonra kalkıp oturdu ve boğazındaki oku çıkardı. Her iki elini akan kanın altında tuttu. Elllerinde toplanan kanı başına ve yüzüne akıttı ve şöyle buyurdu:

Hakkım gasp edilmiş ve kanıma belenmiş bir hâlde Allah'ın huzuruna çıkacağım!

Ömer b. Sa'd (l.a), sağında duran birine, "Yazıklar olsun sana! İn ve Hüseyin'i (a.s) rahatlat!" dedi.

Havli b. Yezid-i Esbahî (l.a), İmam'ın başını kesmek istedi, ama bedenine bir titreme düştü ve geri döndü.

Senan b. Enes-i Nehaî (l.a) atından inerek kılıcını İmam'ın (a.s) boğazına indirirken şöyle dedi: "Ant olsun, senin başını bedeninden ayıracağım ve şunu da biliyorum ki sen hem Peygamber evlâdı, hem de anne ve baba yönünden herkesten üstünsün!"

Sonra da başını bedeninden ayırdı. Bu hususta bir şair şöyle demiş:

Hangi musibet Hüseyin'in musibetiyle
kıyaslanabilir.

O gün Senan b. Enes'in cinayetskâr ve habis elleri, Hüseyin'i öldürüp başını bedeninden ayırdı.

Ebu Muhammed b. Hasan Taresî "Maalim'ud-Din" kitabında İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet eder:

Hüseyin'in (a.s) öldürüldüğü gün melekler haykırırcasına, 'Allah'ımız! Bu öldürülen, senin seçkin kulun ve Peygamber'inin kızının oğlu Hüseyin'dir!' dediler. Yüce Allah, -on ikinci imam- Hz. Mehdi'nin (a.s)

yüzünü onlara göstererek, 'Hüseyin'in intikamını, bunun eliyle alacağım!' buyurdu.

Tarihte bildirildiğine göre Muhtar b. Ebu Ubeyde-i Sakafî, Senan b. Enes'i (l.a) yakalayıp parmaklarını boğum boğum, sonra el ve ayaklarını kesip büyük bir kazanı zeytinyağıyla doldurarak kaynattı. Sonra da onu kazana attı ve öyle öldürdü.

İmam Hüseyin'in (a.s) şehit edildiği günü anlatan şahıs şöyle devam etmektedir: Aniden karanlık ve katı bir toz kütlesi gökyüzünü kapladı. Etraf karardı, kızıl bir yel esti ve gözler hiçbir şeyi görmez oldu. Bir ara Ziyad'ın ordusu azap indiğini sandı. Bu durum bir süre devam etti ve sonra hava aydınlanmaya başladı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Son Anları

Hilâl b. Nafi şöyle rivayet eder:

Ben Ömer b. Sa'd'ın ordusuyla durmuştum. Biri gelip şöyle dedi: "Ey emir, müjdeler olsun sana! Şimr, Hüseyin'i öldürdü!"

Hemen ordudan ayrıлып can vermekte olan Hüseyin'in (a.s) karşısında durdum. Ant olsun Allah'a ki, bu güne kadar ondan daha güzel yüz-lü kanına belenmiş bir şehit görmemiştim! Yüzü-nün nuru ve görünüm güzelliği karşısında onun şehit edildiğini düşünemedim bile. İmam Hüseyin (a.s) henüz su istiyordu.

Birinin şöyle dediğini duydum: "Ant olsun Allah'a, suyu tadamayacaksın ve ancak cehenneme gidip kaynar suyundan içeceksin!"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

"Ben ceddim Resulullah'ın yanına ve cennetteki makamına gideceğim; cennetin zü-

lal suyundan içeceğim. Bana yaptığınız zulümleri de ceddime şikâyet edeceğim!"

Hilâl devamla şöyle diyor:

"Ordu bu sözü duyunca, öyle hiddetlendi ki, sanki Allah hiçbirinin kalbinde acıma duygusu yaratmamıştı. İmam Hüseyin (a.s) onlarla konuşurken başını bedeninden ayırdılar. Acımasızlığın bu denlisinden hayrete düşmüştüm. Şöyle dedim: "Ant olsun Allah'a, sizinle birlikteliğim artık bitmiştir."

Daha sonra Ömer b. Sa'd'ın ordusu Hüseyin'in (a.s) elbiselerini çıkarmaya giriştiler; gömleğini İshak b. Harbe-i Hazremî (l.a) alıp giydi ve çöpür hastalığına yakalandı; bedenindeki tüyler döküldü.

Rivayet edildiğine göre İmam Hüseyin'in (a.s) gömleğinde yüz on dokuzaya yakın kılıç, ok ve mızrak yarası vardı.

İmam Cafer Sadık (a.s), Hüseyin'in (a.s) bedeninde otuz üç mızrak ve otuz dört kılıç yarası görüldüğünü buyurmuştur.

Ebhar b. Ka'b-i Temimî (l.a), Hüseyin'in (a.s) altına giydiği elbiseyi aldı. Onu aldıktan sonra felç olduğu rivayet edilmiştir.

Ahnes b. Mursid b. Alkame veya bir başka ri-

vayete göre de Cabir b. Yezid-i Avdî (l.a), Hüseyin'in (a.s) imamesini alıp başına bağladıktan sonra delirdi.

Esved b. Halid (l.a), Hüseyin'in (a.s) ayakkabılarını aldı.

Becdel b. Selim-i Kelbî (l.a), Hüseyin'in (a.s) parmağını keserek yüzüğünü aldı.

Muhtar Sekaî kıyam ettikten sonra Becdel b. Selim'i tutup her iki el ve ayağını kestikten sonra o hâlde ölüme terk etti.

Kays b. Eş'as (l.a), İmam'ın kadife giysisini ve Ömer b. Sa'd (l.a) da Betra adındaki zırhını aldı.

Muhtar kıyam ettiğinde bu zırhı, Ömer b. Sa'd'ı öldüren Ebu Umre'ye bağışladı.

İbn Ebî Es'ad'ın rivayetinde, Hüseyin'in (a.s) kılıcını Felafes-i Nahşelî'nin (l.a), aldığı söylenmiştir. Muhammed b. Zakeriyya bu rivayeti naklettikten sonra şöyle der: "O kılıç Nahşelî'den sonra Habib b. Bedil'in kızına intikal etti."

Şunu da belirtmek gerekir ki ganimet olarak alınan bu kılıç Zülfikar değildir. Çünkü Zülfikar nübüvvet ve imametın diğer zahireleriyle birlikte korunmuştur. Raviler bunu onaylayarak nakletmişlerdir.

Çadırların Yağmalanıp Yakılması

İmam Hüseyin (a.s) şehit edildikten sonra çadırlardan bir kadın çıktı. Biri ona şöyle dedi: "Ey Allah'ın kulu, efendin Hüseyin öldürüldü!" Bunu duyan kadın: "Ağlayarak kadınların yanına döndüm ve beni ağlar gören herkes ağlamaya başladı." der.

Sa'd'ın ordusu, Peygamber evlâtlarının; Hz. Fatıma'nın (s.a) göz nurlarının mallarını yağma etmek için hızla çadırlara yöneldiler. Kadınların üzerlerindeki örtüleri bile çekip aldılar.

Peygamber (s.a.a) ailesi, çadırlardan çıkıp şehit edilen koruyucuları ve dostlarına gözyaşı döktüler.

Hamid b. Müslim şöyle aktarır:

Berk b. Vailoğulları'ndan bir kadın kocasıyla birlikte Sa'd'ın ordusundaydı. Ordunun kadınlarla, çadırlara saldırdığını ve her şeyi yağma ettiğini

ni görünce, bir kılıç alarak çadırlara geldi ve "Ey Berk b. Vail kabilesi! Gözünüzün önünde Peygamber kızlarının giysileri yağma ediliyor; nerede gayretiniz, nerde yiğitliğiniz!?" diye bağırdı. Kocası gelip kolundan tuttu ve çadırına götürdü.

Çadırlar yağmalandıktan sonra ateşle yakıldı. Giysileri yağmalanan Peygamber ailesi, çadırlardan dışarı çıkarıldılar. Başları açık, yalın ayak, ağlar bir hâlde ve horlanarak esir edildiler.

Peygamber ailesi "Allah aşkına, bizi Hüseyin'e götürün!" dediler. İmam Hüseyin'in (a.s) öldürüldüğü yere geldiklerinde şehitleri gördüler. İşte burada yakınma, dövünme ve ağlamalar başladı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Naaşı Yanında

Şöyle rivayet edilmiştir:

Müminler Emiri Ali'nin (a.s) kızı Hz. Zeyneb (s.a), kardeşi Hüseyin'in (a.s) naaşı yanında durdu; hazin bir ses ve acı dolu yürekle şöyle dedi:

"Ey Muhammed! Ey meleklerin selâm gönderdiği yüce ceddim! Bu Hüseyin'dir; kanına boyanmış ve lime lime doğranmış! Bunlar da senin kızlarındır; esir edilmiş. Bu zulümleri Allah'a, Muhammed Mustafa'ya, Ali Murtaza'ya, Fatima-tü'z-Zehra'ya ve şehitler efendisi Hamza'ya şikâyet ediyorum. Ey Muhammed! Bu senin Hüseyin'indir; Kerbela'da üryan bırakılmış ve seher yeli toprak serpiyor üzerine. Bu senin Hüseyin'indir; zina zadelerin zulümüyle öldürülmüş. Ah bu hüzünden! Ah bu beladan! Bu gün ceddim Resulullah'ın dünyadan göçtüğü gündür. Ey Mu-

hammed'in yarenleri, bu esir götürülenler sizin Peygamberinizin evlâtlarıdır!"

Başka bir rivayet de Hz. Zeyneb'in (s.a) şöyle dediğini bildirir:

"Ey Muhammed! Kızların esir edildi ve oğulların öldürüldü. Seher yeli o bedenlerin üzerine toprak savurmaktadır şimdi. Bu senin Hüseyin'indir; başı boynundan kesilmiş, imame ve cübbe-si yağmalanmış. Babam feda olsun ona ki, ordusu pazartesi katledildi ve yağmalandı. Babam feda olsun ona ki, çadırları yakıldı/yıkıldı. Babam feda olsun ona ki, gittiği yolculuktan dönmeyecek ve yaralarına merhem konmayacak. Canım feda olsun ona ki, uğrunda seve seve feda olmak isterdim. Babam feda olsun, acı dolu bir kalple ve susuz olarak dünyadan göçene. Babam feda olsun ona ki, Allah'ın peygamberi Muhammed Mustafa'nın oğludur. Babam feda olsun hidayet peygamberinin oğluna, Muhammed Mustafa'ya, Haticetü'l-Kübra'ya, Ali Murtaza'ya, kadınların yücresi Fatimetü'z-Zehra'ya ve namaz kılması için güneş geri döndürülene!"

Olayı anlatan şöyle devam etmektedir: "Ant olsun, Zeyneb gözyaşıyla yoğurduğu bu sözleriyle hem dostlarını, hem de düşmanlarını ağlattı."

Daha sonra Sakine babası İmam Hüseyin'in (a.s) naaşını kucakladı. Birkaç kişi gelip Sakine'yi zorla babasından ayırdı.

Sonra da Sa'd ordusundan on kişi atlarına binerek Hüseyin'in (a.s) naaşı üzerinde at koşturdu ve İmam'ın göğüs ve sırt kemiklerini kırdılar.

* * *

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmuştur:

Allah bizim yolumuzu izleyenlere rahmet etsin! Onlar uzun süren hüznün ve hasretleriyle bizim acılarımızı paylaşırlar.

İçindekiler

Takdim	3
Giriş	5
Aşura Gününe Doğru	9
İmam Hüseyin'in Kerbela'da İlk Konuşması.....	11
Ebulfazl ve Kardeşlerinin, Şimr'in Sunduğu Amana Karşı Tutumları.....	14
İmam Hüseyin'in Son Gecesi	17
Aşura Gününün Sabahı	22
Ömer b. Sa'd Savaşı Başlatıyor	27
Ali Ekber'in Yiğitliği.....	39
Kâsım b. Hasan'ın Savaşı.....	42
Alemdar Abbas'ın Destanı ve Şahadeti.....	45
Şehitler Efendisi İmam Hüseyin Savaşa Çıkıyor ...	47
Abdullah b. Hasan'ın Şahadeti	50
İmam Hüseyin'in Son Anları	56
Çadırların Yağmalanıp Yakılması.....	59
İmam Hüseyin'in Naaşı Yanında	61